

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ!...

(Η παράξενη βιογραφία του Τζώρτζ Μπρέντ, «άστερος» της «Μέτρο», όπως την διηγήθηκε ο ίδιος σ' έναν 'Αμερικανό δημοσιογράφο.)

Τζώρτζ Μπρέντ είναι ένας από τους πιο παράξενους «άστερες» του Χόλλυγουντ. Η ιδιωτική ζωή του σκεπάζεται από ένα βαθύ και σκοτεινό μυστήριο που κανείς δεν τολμάει να το εξιχνιάσει. "Όλοι τον λέν: ο «Αμύλητος!» γιατί είναι πάντα υπερβολικά σοβαρός και λιγλόλογος. Λήθη όμως δεν σημαίνει ότι δεν ξέρει τὰ πάντα. "Όποιος πληροφορία κι' αν του ζητήσετε, θὰ σὰς απαντήσει ἀμέσως σάν ειδικός! "Ο Τζώρτζ Μπρέντ είναι ο τύπος του ἀνθρώπου ἐκείνου που τὸν λένε «πολυτεχνίτη κι' ἐρημοσιπῆτη»! Εὐτυχῶς ἄμας γι' αὐτὸν, ὁ κινηματογράφος τὸν ἔβγαλε γρήγορα ἀπὸ τὸ οικονομικὸ ἀδιέξοδο καὶ τὸν ἔκανε θαυτλόπουλο καὶ διάσημο. Καταλαβαίνετε λοιπὸν τώρα, πόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον ἔχει ἡ βιογραφία ἐνὸς τέτοιου ἀστέρου.

"Όταν ἐπεχείρησα νὰ «διαταράξω τὴν οἰκογενειακὴ του γαλήνη», θρήνηκα μπροστὰ σ' ἕνα παύσηλο θυρωρὸ, ὁ ὅποιος μὲ μεγάλη εὐγένεια μὲ παρακάλεσε νὰ μὴν ἐπιμένω, γιατί ὁ μίστερ Μπρέντ δὲν μπορούσε νὰ μὲ δεχθῆ.

—Εἶνε τρομερὰ ἀπογοητευμένος! "Αδύνατον νὰ τὸν δεῖτε! Μήπως θέλετε κανένα αὐτογράφο;

—Καὶ παρόμοιο: τὴν αὐτοβιογραφία του!

"Ο θυρωρὸς ἔπεσε ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ σύννεφα. "Αλλάξε ἀμέσως ὄψος καὶ μόνο που δὲν μὲ πέταξε ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές.

"Ευχα λοιπὸν ἀπογοητευμένος. Τὴν ἄλλη μέρα ὠστόσο, εἶχα καταστρώσει κιόλας τὸ σχέδιό μου. Παράτησα τὸ σοβαρὸ ὄψος, σκαρφώλασα κρυφὰ σὰ σιδερένια κάγκελλα καὶ πήδησα στὸν κῆπο τοῦ Τζώρτζ Μπρέντ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, πὶὸ ὄμορφο κῆπο δὲν εἶχα ξαναεἶδῆ στὴ ζωὴ μου! Τὰ θαυμάσια πράσινα παρτέρια του, τὰ πολύχρωμα λουλούδια του, τὰ μεγάλα δέντρα, ὅλα ἐκεῖ πέρα ἔδειχναν ὅτι φρόντιζε γι' αὐτὰ ἕνας καλὸς κηπουρὸς. Τριγύριζα λοιπὸν δέκα ὀλόκληρα λεπτὰ μέρσα στὸν κῆπο δίγως ν' ἀντικρίσω ψυχὴ ζωντανή. "Αξάφια, πίσω ἀπὸ ἕνα φουντωτὸ θάμνο, εἶδα νὰ θυαίνῃ καπνός.

—Κάποιος εἶνε ἐκεῖ πέρα, συλλογίσθηκα. "Ας τὸν ρωτήσω... Πλησίασα τότε ὅσο μπορούσα πὶὸ ἀθόρυβα καὶ στὴν ἀρχὴ ξε-

χώρισα κατὶ κάλτες τοῦ γκόλφ, ἔπειτα ἕνα μπῆξ πανταλόνι, μιά λεπτή σκούρα φανελλάκι! ἔπειτα, ἕνα ταμπούκι! "Α! Αὐτὸ ἦταν μιά πρώτης τάξεως ἐπιτυχία! Βρισκόμουν μοσοστὰ στὸ Τζώρτζ Μπρέντ.

"Ἦταν ἐσπλωμένος ἀνάσκελα πάνω στὴν πρῶτη γλῶσσι καὶ θυσιμμένος στὶς σκέψεις του. Στὴν ἀρχὴ διάτασα νὰ τὸν ἀνησυχίσω. Μὰ ὁ Τζώρτζ Μπρέντ δὲν ἀργησε νὰ μὲ δεῖ.

—Πῶς διάβολο ξεφουτώσατε δὴ πέρα! μὲ ρώτησε κατάπληκτος.

"Αναγκάσθηκα τότε νὰ τοῦ διηλογοῦμαι ὅλα τὰ σχέδιά μου. Εκείνος γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του.

—Αὐτὸ μ' ἀρέσει! μοῦ εἶπε. Τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα κι' ἐγὼ. Καὶ τώρα μπορούμε νὰ μιλήσουμε... Καθῆστε...

Καὶ μοῦ ἔδειξε μιά ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα που ἦταν δίπλα του.

"Ἡ ἀπλότης τοῦ Τζώρτζ Μπρέντ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Τίποτε δὲν ἔδειχνε ὅτι εἶχα μπροστὰ μου ἕναν διάσημο «άστερα»! "Όποιος θὰ τὸν ἔβλεπε ἔτσι ἐσπλωμένο μὲ ἀφέλεια πάνω στὴ γλῶσσι θὰ τὸν ἔπαιρνε γιὰ κανένα ἀ-

σήμαντο ἀργόχολο.

—Ἐκουράζομαι, μοῦ εἶπε κατόπιν. Σήμερα, φύτεμα μερικὰ λουλούδια που μοῦ ἔστειλε ἕνας φίλος μου ἀπὸ τὸ Μεξικό.

—Περιποιεῖσθε μόνοι σας τὸν κῆπο σας; τὸν ρώτησα.

—Ναι... Διηλαθῆ, γιὰ νὰ εἶμαι εὐκρινής, βοηθῶ τοὺς κηπουρούς μου.

Κι' ὁ Τζώρτζ Μπρέντ ἀναψε πάλι τὴν πίπα του κι' ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται μὲ ἀπλότητα τὴ ζωὴ του.

—Ἐυνάω πάντα στὶς ἔξι ἡ ὥρα τὸ πρωῖ. Κάνω ἕνα «ντουῶ» κι' ἔπειτα κατεβαῖνω στὸν κῆπο γιὰ νὰ γυμνασθῶ. "Όταν «γυρίζω» στὶς ἔννη ἡ ὥρα, θρίσκομαι στὸ «σούντιο» καὶ μὲνω ἔκεί πέρα ὡς τὸ μεσημέρι. Δὲν χάνω ποτὴ τὴν ὥρα μου... Τὸ θράβυ, ὕστερα ἀπὸ τὸ δειπνο μ' ἀρέσει νὰ διαβάξω ἀστυνομικὰ μυστηριώματα. "Ἡ ὑποθέσεις τους μὲ συναρπάζουν, γιατί ἀπὸ μικρὸς μοῦ ἄρεσε ἡ περιπέτεια. Πού γεννήθηκα; Στὴν 'Ιρλανδία. "Ἐπρεπε μοῦ φαίνεται κάπου νὰ γεννηθῶ... "Ἦσουν λοιπὸν ἀκόμη μαρὸ ὅταν ἀρχισαν ἡ στενωγῶριες τῆς οἰκογενείας μου.

"Ο πατέρας μου δὲν εὗρισκε δουλειὰ. Κι' ἔτσι ἡ μητέρα μου ἀναγκαστὸταν νὰ ράθῃ ὅλη τὴ μέρα γιὰ νὰ ζοῦμε. "Ο πατέρας μου ἔκανε σὲ μὲνα τὴν παραμάνη. "Ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, μιά κακὴ παραμάνη, γιατί μ' ἔβερνε διαρκῶς γιὰ νὰ μὴν κλαῖω.

Κάθε τόσο μάλιστα ἔλεγε στὴ μητέρα μου, ὅτι θὰ μὲ... πετούσε ἀπὸ τὸ παράθυρο! Μὰ κι' ἐγὼ εἶχα ἕνα πεισμα! "Εκλαιγα καὶ φώναζα ἀπὸ τὸ πρωῖ ὡς τὸ θράβυ. Τίποτα δὲν μπορούσε νὰ μὲ ἡσυχάσῃ. "Ἐτσι λοιπὸν πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Μὲ στενωγῶριε καὶ μὲ δάκρυα. "Αξάφια δὲ μίως μιά ἀγχιτῆσα ἡλιοφώτιση μιά μέρα τὴ ζωὴ μας. "Ο πατέρας μου καθάρθηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Νέα 'Υόρκη κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο μὰς πήρε κοντά του. "Όλα τότε πῆγανων περιήμα! Κι' ἄρχισα νὰ σπουδάζω, γιατί ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ μὲ κάνει γιατῶ. "Εγὼ ὡστόσο προσαποθούσα ἀρκῶς νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ κάνω τὸν γύρο τοῦ κόσμου! Πράγματι δὲ ἔφυγα μιά μέρα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, παρασύροντας σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια κι' ἕναν ἄλλο συμμαθητὴ μου. Μὰ δὲν προφτάσαμε νὰ κάνουμε λίγα χιλιόμετρα καὶ πέσαμε στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. "Α! Οἱ 'Αμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ δὲν ἀστείουονται! Συλλογισθῆτε, ὅτι ἐξ αἰτίας τους ἔφαγα τῆς «χρονιαῶς» μου μ' ἕνα λουρί ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ πρώτη περιπέτεια μου που εἶχε ἕνα τόσο ἀδοξο τέλος. "Ἐπειτα ἔβαλα μυαλό... "Ἐπεσα μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειὰ... Διάβαξα, διάβαξα, διάβαξα! Τὸ ἀποτέλεσμα; Παρ' ὅλιγο νὰ γίνω γιατῶς! Μὰ, καθὼς θλέπετε, δὲν ἔγινα.

"Ἡ Ρουθ Τσάπτεραν σὲ δύο πόζες

Δεκαοχτὸ χρόνιαν ἐαναγύρισα στὴν 'Ιρλανδία γιὰ νὰ καταπαχθῶ ἔθελοντῆς στὸν ἐπαναστατικὸ στρατὸ καὶ νὰ πολεμήσω γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς. "Εκεῖ πέρα τότε εἶχα ἕνα σωρὸ περιπέτειες. "Ὡς ἦρος; Μπορεῖ! Δὲν εἶχα ὁ-

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

στόσο ήρωικό αίμα μέσο' στις φλέβες μου, γιατί ό πατέρας μου ήταν ένας ήσυχος εργατικός και κανείς από την οικογένειά μας δεν διακρίθηκε ποτέ σε κανένα πόλεμο! Κατάφερα λοιπόν να γεμίσω τό στήθος μου με παράσημα! Όταν περπατούσα στο δρόμο κουδούνιζαν πολύ, πάρα πολύ εύχαριστα! "Αδυναμίες των είκοσι χρόνων!... Νόμιζα ότι ήμουν κάτι κι' άρχιζα πάντα την κουβέντα μου με τό: "Εγώ...". Άργότερα, ή ζοφή μ' έβιασε να μεταχειρισώμαι τόν πληθυντικό: Τό σύνολο! Είπα καταλάθει ότι μόνος του δεν μπορεί κανείς να καταφέρει πολλά πράγματα...

Μιά μέρα, ό έρωτας μπήκε άξαφνα στη ζωή μου για να την αναστάσει και να με τυφλώσει τόσο, ώστε ύστερα από ένα μήνα παντρεύτηκα την άγαπημένη μου! Αυτό ήταν μία μεγάλη άνοση. Μαλώσαμε την ίδια κιόλας νύχτα του γάμου μας. "Η γυναίκα μου μου έσπασε ένα πιάτο στο κεφάλι, για να μου βάλει γνώσι και μου δήλωσε κατηγορηματικά ότι έκείνη κυθερονόει μέσο' στο σπίτι! Αυτή ή κατάσταση βύσταξε άρκετό καιρό, γιατί λάτρευα τή γυναίκα μου. Μά όλα τά πράγματα έχουν ένα τέλος! "Ετσι κι' ό έρωτάς μου για τή γυναίκα μου έσβυσε σιγά-σιγά δίχως να τό καταλάβω. Και τότε άνοιξαν τά μάτια μου! Κατάλαβα λοιπόν τό λάθος μου και ζήτησα να πάρω διαζύγιο. "Έπειτα έφυγα προς τό άγνωστο... Κι' από τότε άρχισε ή άληθινή, ή μεγάλη περιπέτεια...

"Έξη μήνες ύστερα από τό μαζύγιό μου, θρέθηκα σ' ένα χρυσουχειτό. Μ' είχε πιάσει ή μανία του πλουτισμού. "Όλη τή μέρα έπλενα τήν καυτήρη άουμό, έσκασα και τασκανώνου με τούς άλλους χρυσουχειτές που ήσαν μεγάλοι τυχερώκτες, απαιτείνας και τίμιοι οικογενειαρχές. "Όλοι μας ώστόσο είχαμε ένα σκοπό: να κάνουμε γρήγορα τήν τύχη μας!

Πολλοί από αυτούς τά κατάφεραν μία γαρά. "Όσο για μένα; "Έπλευσα ένα δολόκληρο θουνο άμμου δίχως να κατορθώσω και σπουδαία πράγματα. "Απογοητευμένος τότε, αναγκάστηκα ν' αφήσω τ' όνειρό να γίνει έκτομμυριούχος κι' έγινε άπλούστατα θερμαστής σ' ένα φορητό καράβι. Μά ύστερα από λίγο καιρό, αναγκάστηκα πάλι να βέσω τή βαλίτσα μου. Κι' έτσι ήσαν δολόκληρο χρόνο ζήσια με...άέρα! Μή σάς φαίνεται περίεργο. Δεν εύριεκα πυθενά δουλειά! Κοιμώμου στα δημόσια πάρκα κι' έκανα τήν πρώτη τουαλέττα μου στις λίμνες τους. "Α! τή ζωή, Θεέ μου! Νόμιζα ότι δεν ήμου πεία άνθρωπος! "Όλος ό κόσμος μ' απέφεινε σαν λεπρό. Ναι, είχα γίνει άλήτης! Τό μοναδικό όνειρό μου, ήταν ένα καθαρό και ζεστό κρεβάτι!...

Μιά μέρα ή τύχη μου χαμογέλασε πάλι. "Άρχισα να εργαζώμαι ως βοηθός ενός σιδηρουργού. "Η δουλειά αυτή ήταν σκληρή και θρώμικη, μά ήταν επιτέλους μία δουλειά. Είχα όμως συνειθέσι στην τυχοδιωκτική ζωή και δεν μπορούσα να ριζώσω κάπου. "Όταν λοιπόν ζέχασα τά θάσανα τής αληθείας, μ' έπιασε πάλι ό πόθος των ταξειδιών. "Έφυγα λοιπόν προς τό άγνωστο κι' έγινε κηπουρός σε μία αγρέπαύλη τής Βιργίνιας. "Ήμου τότε είκοσιώτο χρόνων κι' όμως είχα γυρίσει σχεδόν όλη τή "Αμερική! Σ' αυτή τή ηλικία θρέθηκα, ύστερα από ένα σωρό περιπετειώδη ταξειδια στο Ντένβερ, τού Κολοράδο. "Έκει προσελήθην σ' ένα θέατρο. "Α! Ξέχασα να σας πώ, ότι είχα ένα ύπεροχο δραματικό ταλέντο. "Όταν ήμου στο Κολλέγιο του Δουβλίου, είχα παίξει μ' έζαρετική έπιτυχία ένα σωρό έργα κι' ήμου ό καλύτερος ήθοποιός του θεατικού όμίλου τής σχολής. Στο θέατρο τού Ντένβερ ή δουλειές πηγαιναν πολύ καλά κι' ό θιασάρχης θησαύριζε κάθε μέρα. "Απεφάσινα τότε να δοκιμάσω τό έπάγγελμα τού καλλιτεχνικού διευθυντού ενός θεατρου. Κι' έτσι έκανα ζξη θεατρικές «τουρνέ» με θριαμβευτική έπιτυχία.

Από τό Ντένβερ, ύστερα από λίγο καιρό θρέθηκα στο Μπροντουαί, στο θιασο του "Αλ Γούντς. "Ο "Αλ Γούντς ήταν ό άνθρωπος που μ' έφερε στο Χόλλυγουντ για να παίξω σπόν κινηματογράφο. Στο Χόλλυγουντ όμως δεν είχα καμιά έπιτυχία και ζεαναγύρια στα θέατρα τού Μπροντουαί. Μά μ' είχε πιάσει ή μανία να παίξω και σπόν κινηματογράφο και τίποτ' άλλο δεν συλλογίζόμου, παρά τό ντεμπούτο μου στην όδόν.

Μιά μέρα λοιπόν πήρα τήν απόφαση να ζεαναγυρίσω στην πόλι του κινηματογράφου. Κι' αυτή ή φορά στάθηκα τυχερός. "Η Ρουθ Τσάττερτον με διάλεξε για «αρτεναίρο» τής σ' ένα όφλι. Καθώς βλέπετε, είχα πτύξει έκείνο που έπιθυμούσα. Είχα γίνει κινηματογραφικός «άστερας»!

"Η «Έφημερίδα τών Έπατιών» — ύπάρχει και τέτοια στην αδαντή "Αμερική — έδειχασε τελευταίως τήν κολοφώνα τής. "Από τό γεγονός αυτό φαίνεται ότι ή έφημερίδα αυτή προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στους άναγνώστες τής. Τά χρονία, παραδειγματικά, χάρην τής «Έφημερίδος τών Έπατιών», είνε πάντα σχετικά με διάφορες εύχάριστες και προσοδοφόρες ειδήσεις για τό άναγνωστικό κοινό τής. Ειδολογούνται δηλαδή μ' αυτά ό έπατία τή βαρτίτια, γίνου και κηδέες πλουσίον πρόκειται να γίνου, για να λάβου τή μέτρα τους. "Επίσης ή «Έφημερίδος τών Έπατιών» δημοσιεύει πρακτικές συμβουλές και διδασκαλίες περί τών τρόπων, σύμφωνα με τούς όποιους πρέπει κανείς να έπατή έπιτυχώς. "Υπάρχει, τέλος, στην έφημερίδα αυτή ειδική στήλη, που πραγματεύεται τό περιήμο ζήτημα τής ύποφορπισος διαφόρων παθημάτων. Πώς δηλαδή να υποζογνίζου κανείς έπιτυχώς τόν κοινού, τόν κοινού, τόν στραβό, τόν παράλο κλπ. κλπ.

Τι κάνουν, λοιπόν, ό "Αθηναίο έπατία; "Ίδού λοιπόν παράδειγμα προς μίμηση: "Ας βγάδου τάρτατα έφημερίδα...

"Ένας από τούς πλουσιωτέρους θησαυρούς τής Βασιλικής Βιβλιοθήκης τής Στοκχόλμης, είνε και τό «Βιβλίον τού Διαβόλου». "Όλα τά φύλλα τού βιβλίου αυτού είνε από δέμα γαδουριού και ή περιεχομένη σέ ίδες τόν κοσμοτήν με φανταστικά σγέδια τού περιήριου ζυγογράφου θριαστικόν νινίκων Σακά.

Ό "Αθησινού έλέγοντο άλλετοι τρεις φορές μνον στη ζωή τους.

Για πρώτη φορά όταν εγεννώντο, για δεύτερη φορά όταν παντρεύονταν και για τρίτη φορά όταν έφθάνετο να πεθάνου ή μετά τό θάνατό τους, από τής ταρής, όποτε τούς έπλενα ό οικείο των.

Στίν "Αθησινία, και τώρα ακόμα, σε πολλά χωρία, ό έπιχειροί γυατροί θεραπειών τό βοήσια των αιτιών κατά τόν έξέξ περίεργο τρόπο: "Κουνο μέσα στο αυτί τού άρρώστου τήν μά άσρη ενός μεγάλου κόουρου σιλήνα κι' έπειτα άρχίζου τότε να φρυσών και πότε να ρουφούν, μ' όλη τή δύναμη τους, από τήν άλλη τού άσρη. Κι' αφού βασιανίσου τόν άρρώστο, πότε μηχανοτάς βαθύτητα τόν σιλήνα μέσα στο αυτί του και πότε τραβάντας τον προς τά έξω, τόν υποζογνίζου να φτύνη καταγής, βεβαιώνοντάς τον πως μέσα στα σιέλα τού περιζώου...όλα τά σκουληκάρια, που προκλώσαν τό βοήσια των αιτιών...

Κάποτε ένας από τούς θημισιάς τού περιήριου Γάλλου μωφιστολογόφου "Αλφρόνσου Ντωντέ τού έστειλε ένα ζετίκιμα, μαζί μ' ένα γράμμα, στο όποιο τού έγραφε:

"Πολυαγαπημένη μου "Αλφρόνσε, ό ζετίκιμας πού σου στέλνω, έξέρε να προφέρει τό όνομά σου. Τού τό έδίδαξα έγώ, από εγνώμισούνη προς σάς! Μή φαντασθής πως μου στοιχίσε πολύ ή διδασκαλία αυτή. Δεν έκοπίασα, παρά μόνο έξη μήνες!>...

"Όπως καταλαβαίνετε, ό ζετίκιμας αυτός ζετίκιριζε σαν όλους τούς άλλους ζετίκιμας. Είνε συνεπώς περιττόν να σας πώμε ότι ό θημισιάς τού "Αλφρόνσου Ντωντέ ήταν τρώφιος μιας ιδιωτικής νευρολογικής κλινικής.

Κι' αλήθεια, ό Τζώρτζ Μπρέντ μέσα σε δυο χρόνια έγινε ένας από τούς πιο γνωστούς «άστερας» τού Χόλλυγουντ. Τώρα «γυρίζου» ένα μεγάλο φίλμ με τή Μύρια Λού, στο όποιο παίζει τό ρόλο ενός νεαρού "Αμερικανού τυχοδιώκτου. Είνε δηλαδή, καθώς βλέπετε, στο ρόλο τού!

"Ο Τζώρτζ Μπρέντ τέλος, όταν μου έδωσε τό χέρι για να μ' αποχαιρετήσω, μου έπαι χαμογελώντας:

—Και τώρα θά σας δώσω μία συμβουλή: Πριν πηδήσετε από τά κάγκελα μιας άλλας φρονιζέστε πάντα να μαθαίνετε μήπως ύπάρχει σπόν κήπο κανένας μολοσσός. Μπορεί να σας κομματιάσει, όπως τήν έπαθα έγώ μία φορά, στην "Αριζόνα...

"Ο Τζώρτζ Μπρέντ, όπως σάς ανέφερα, δεν είνε μόνο ένας από τούς καλύτερους ήθοποιούς τής "Αμερικής, αλλά κι' ό «άστερας» τού Χόλλυγουντ πού έχει τήν μεγαλύτερη πείρα τού κόσμου!

"Η Ρουθ Τσάττερτον και ό Τζώρτζ Μπρέντ